

## کابریکا (ناول)

(له کابلہ تر امریکا!)

Ketabton.com

لیکوال: نعمت اللہ رحیمی

بسم اللہ الرحمن الرحیم

.....کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: کابریکا (ناول)

لیکوال: نعمت الله رحيمي

اړیکه: [Niamatullah3@gmail.com](mailto:Niamatullah3@gmail.com)

کمپوز: خپله لیکوال

د خپریدو کال: 2022 زېږديز - ۱۴۰۰ لمریز کال

ددې کتاب چاپ، پر وېب پاڼو او ټولنیزو رسنیو د خپرولو حقوق له لیکوال سره خوندي دي!

۲۰۲۱ز - کالیفورنیا، متحده ایالات

د جولای ۱۲مه شپه تیره شوه، دوه دیرش کلن انډریو میلر له خوبه را پاڅید، غاښونه یې وینځل چې مور یې غبر کې:  
- انډریو زویه!

انډریو په ډکه خوله ځواب ورکړ:  
- هو مورې! شپه تم شه درځم

خو شیبې وروسته انډریو له خپلې خونې د باندې ووت غبر یې کې:  
- هو مورې! اوس ووايه څه دې ویل؟

مور یې د ټلويزیون ریموټ د میز له سر پورته کړ ټلويزیون یې بند کړ انډریو ته یې وویل:  
- راخته دلته کینه!

انډریو کیناست مور یې وویل:  
- د افغانستان له قونسلگری کس راغلی و پاسپورت یې راوړ ویل یې چې “د افغانستان ویزا یې پرې لگولې.”

- واه مورې څه یو ښه خبر زه همدې ته په تمه وم

مور یې غلې شوه، شیبه وروسته انډریو وویل:  
- ولې مورې په تا څه وشول؟

له شیبې چوپتیا وروسته یې وویل:  
- زویه! سمه ده چې مور په یوه ډیموکراتیک ملک کې ژوند کوو  
او تراوسه مو ستا ژوند کې لاسوهنه نده کړې، دوه دیرش کلن شوې  
تراوسه جره گرځې د ژوند لپاره دې کومه ملگرې پیدا نه کړه هیڅ  
مې درته ندي ویلي، خو!  
- خو څه؟

- خو! زه نه غواړم زما د ځیکر ټوټه دې ځان د مرگ خولې ته  
واچوي

انډریو لنډه شیبه وروسته وویل:  
- څنگه د مرگ خولې ته؟  
- افغانستان ته تگ په همدې مانا دی چې ځان د مرگ خولې ته  
اچوي

- اووه مورې! هلته هم انسانان ژوند کوي زما د انځورگرۍ خوب  
همدا و چې افغانستان او نورو ورته ځایونو ته ولاړ شم زه غواړم  
لرغوني او بې ساري ځایونه په انځور کې قلف کړم

مور يې سور اسويلی وويست له لنډې شيبې چوپتيا وروسته يې  
وويل:

- خوزه ويربرم زويه!

انډريو په غوصه خپلې خونې ته ولاړ او هيڅ يې ونه ويل، خو شيبې  
غلی ناست ؤ او شيبه وروسته يې خپل لپ تاپ را واخيست له ځانه  
سره يې وويل:

- زه خو يوه اونۍ وروسته تللم خو اوس بايد د همدې سبا ورځې  
لپاره ټکټ وپيرم

آنلاين يې ټکټ وپيرلو او بيرته پر خپل ځای پريوت...

لنډه شيبه وروسته نيغ کښيناست له ځانه سره يې وويل:  
- په بيره کې خو مې د تگ پريکړه وکړه اوس اړ يم په څو  
ساعتونو کې يو ژباړن پيدا کړم

انډريو پر خپلو ټولنيزو رسنيو کې خورا ډير څارونکي درلودل پر  
خپل فیسبوک پاڼه يې پوست وکړ “د يوه افغان ژباړن په لټه کې” له  
پوست کولو گړۍ وروسته يو پيغام راغلی ؤ د “سليمان” په نامه يوه  
ځوان پر پيغام پاڼه ليکلي وو:

- سلام ښاغلی میلر! ډیره موده وشوه تاسو خاړم او ستاسو  
انځورگري ډیر خوند را کوي که څه هم زه ژباړن نه یم لږ څه  
انگریزي مې زده ده خو کیدای شي ستاسو پکار راشم

میلر د پیغام په لوستو مُسک شو له ځان سره یې وویل:  
- افغانستان کې هم مینوال لرم بیا مور وایي مه ځه

انډریو له سلیمان سره خبرې وکړې او خپل د ورتگ وخت په اړه یې  
مالومات ورکړل، پریوت ځکه ماښام ته الوتنه وه...

مازديگر کیدونکی ؤ، انډریو د تگ په موخه له کور ووتلو او مور  
یې په نه زړه ورسره خدای پاماني وکړه...

ماښام الوتکې ته پورته شول او سفر پیل شو په الوتکه کې د انډریو  
څنگ ته یو ځوان ناست ؤ، انډریو ته یې برگ برگ وکتل وې  
ویل:

- آیا ته امریکایی یې؟

- هو! ولې؟

- نو دا الوتنه خو افغانستان ته ترسره کیږي ته هلته څه کوي؟

انډریو له شیبې چوپتیا وروسته وویل:

- ته څه کوي؟

- زه ورتگ ته کومه لیوالتیا نه لرم، غواړم د کورنۍ غړي مې امریکا ته راولم د هغوی لپاره ځم

انډریو سور اسویلی وویست ویې ویل:

- زه یې تصور نشم کولای هغه هیواد ته چې زه د انځورگرۍ په موخه ځکه روان یم چې ښکلا یې بې سارې ده، زه غواړم ښکلاگانې په انځور کې قلف کړم، تاسو له هغه هیواد څخه ځئ؟

له مقابل لوري څه ځواب وانه وریدل شو انډریو وویل:

- که موږ امریکایان داسې نورو هیوادونو ته لار شو لیرې نده چې له امریکا هم افغانستان جوړیږي، خپه نشي خو افغانستان باید افغانان اباد کړي بهرنيان نه!

کس هیڅ ونه ویل، گړۍ وروسته ټول ویده وو خو انډریو دومره دې خوښۍ حس درلود چې خوب ته یې نه پریښودلو خپله کیمره یې را وباسله او د ځای ځای وریځي یې په یو انځور کې قید کړې، سترې شو اړ و ویده شي...

۱۶ ساعته دوامداره سفر په پای ته رسیدو ؤ، الوتکه د کابل اسمان ته ورسیدله...

گری وروسته له هوایی ډگر را ووت او سلیمان د باندې ورته په تمه ؤ، شیبه وروسته یې یو بل ولیدل او ستړي مشي یې سره وکړل له هوایی ډگر را ووتل، سلیمان وویل:

- ښاغلی میلر، که غوره درته ښکاري نو ترڅو کابل کې یاست زما سره به واوسې زموږ جلا میلمستون دی تر هوټل خو ډېر ښه دی

انډریو مسک شو ویې ویل:

- آه مننه! خو نور راته ښاغلی مه وایه تا ډېر ټینگار وکړ چې له ما به پیسې نه اخلې او د یوه ملگري په څېر به افغانستان راباندې وینې نو ملگري مې ماته ښاغلی نه وایي

شیبه غلی ؤ بیا یې وویل:

- انډریو وایه! انډریو

سلیمان د سر په خوځولو ورسره موافقه وکړه او په موټر کې کښیناستل...

روان وو چې انډریو خپل موبایل را وویست سلیمان ته یې یو انځور ور وښود ویې ویل:

- ددې جومات انځورونه مې تر ټولو ډېر لیدلي مخکې له تلو دلته یو ځل ورشو؟

سلیمان انځور ته ځیر شو ویې ویل:

- آه دا خو شاه دو شمشیره جومات دی ور به شو!

گړۍ وروسته شاه دو شمشیره جومات ته ورسیدل موټر ودرید او دوی ښکته شول، انډریو د تل په څېر خپله انځورگري پیل کړه خو انځورونه یې واخیستل او د کوترو تر څنګ ودرید سلیمان ته یې وویل:

- ددې ځای په اړه څه مالومات لرې؟

- نور خو نه پوهیږم خو دوه شمشیره دري کلمه ده مانا د دوه تورو پادشاه جومات وایي چې د ترکیې د ارتاکای مسجد نه وروسته جوړ شوی، لرغونی ځای دی او اکثره سیلانیان یې لیدلو ته حتماً راځي

انډریو څه ونه ویل د ځایي کوترو لپاره یې دانه واخیسته ور اچوله یې چې یوه بودۍ ښځه راغله او د خیر غوښتلو لپاره یې لاسونه لپه کړل، انډریو له جیب د ډالرو پنځوسۍ را وویست او ور یې کړ، سلیمان برگ برگ ور وکتل ویې ویل:

- یاره دا خو ډیرې پیسې کیږي ماته به دې ویل چې ما افغانۍ ورکړې وای

انډریو مُسک ویې ویل:

- اوبال لري مه کوه کیدای شي یو دوه ورځې د هغو پیسو له امله د ارام ساه واخلي او په کور کیني  
- ته ثواب او صدقه منې؟

انډریو له شیبې چوپتیا وروسته وویل:

- زه خو مسلمان نه یم خو تر هرڅه مخکې انسانیت منم، ښځه وه ځکه مې مرسته وکړه ورسره ښځې ډیرې معصومي وي او خدای مه کړه ترڅو انسان اړ نشي چاته لاس نه نیسي چې “خیر راکړه” ته یوه ورځ ښځه شه ټول نرتوب به دې ووځي.

انډریو لنډه شیبه وروسته وویل:

- ښه دا پریږده دا ووايه دا کوترې له دې ځایه نه ځي؟

سلیمان مُسک شو ویې ویل:

- نه یاره! دلته ورته خواږه رسیږي همدلته عادت دي  
- زما په آند د خواږو خبره نده شاید دوی دې ځای ته وفادارې وي،  
گني خواږه خو د موږ خپتورو لپاره لا پیدا کیږي دوی خو دوه خڅوځي و خوري هم مریږي.

انډریو د شاه دو شمشیره جومات خو انځورونه وباسل بیرته له  
سلیمان سره موټر ته پورته شول سلیمان وویل:

- باید یوې خیاطۍ ته لاړ شو چې درته افغاني کالي جوړ کړي، کابل  
کې خیر خو په نورو سیمو کې داسې گرځیدل راته سم نه ښکاري  
ځکه ستا څیره له ځایي خلکو سره توپیر لري  
- زه ویرېزم نه! خو خوښېږي مې ستاسو په څېر کالي واغوندم

گرې وروسته خیاطۍ ته ولاړل د انډریو لپاره یې وطني کالي د گنډلو  
لپاره ورکړل، او د سلیمان دې کور په طرف روان شول...

کورته ورسیدل، مېلمستون ته دننه شول، خو شیبې وروسته چای را  
ورسید د سلیمان گاونډیان راغلل او له انډریو سره ټولو ولیدل تر  
ډیره اړتیا پیدا نشوه چې سلیمان خبرې وژباړي ځکه افغانان اوس تر  
ډیره په بهرنیو ژبو پوهیدل، د چای له خوړلو گرې وروسته ډوډۍ را  
ورسیدله انډریو وویل:

- آه زه دومره خوراک نشم کولای دا اوس مو چای سره څو رقمه  
خواره وخوړل

د خونې له کونج یوه په عمر پاخه کس چې د سلیمان گاونډی ؤ  
وویل:

- دلته چې راځي نو بيا اړ يې خوراک وکړې گني خپه کيږو، موږ  
افغانان په ميلمه سر ورکوو

سليمان دا خبر د انډريو لپاره وژباړله، انډريو شيبه غلی شو بيا يې  
وويل:

- چې هرڅه وي زموږ هيواد په تاسو يرغل کړی دی، زه ستاسو  
دښمن حسايېرم خو بيا هم تاسو ماته په غيږه ستړي مښي راکړل زما  
ښه راغلاست مو داسې وکړ لکه يو ورور مو چې له کلونو مسافرتيا  
وروسته وطن ته راستون شوی وي

له دې خبرې سره سم يوه ځوان وويل:  
- صاحبه! موږ ساده نه يو، زړونه مو لوی دي او همدا لوی زړونه  
موږ ته بلاوې گرځيدلې

د انډريو لومړۍ ورځ د سليمان په ميلمه پالنه کې سبا شوه، سهار د  
انډريو لپاره جوړ شوي افغاني کالي را ورسيدل، انډريو سليمان ته  
وويل:

- نن بايد ژر خپل سفر پيل کړو تر قندهار لاره اوږده ده

سليمان ږد ږد ور وکتل ويې ويل:  
- نو قندهار ته خو بايد الوتکه کې لاړ شو

- نه زه د افغانستان لیدلو ته راغلی له الوتکې څخه خو... ستیلايت  
کې هم ما لیدلی شو داسې

سليمان غلی شو، لنډه شيبه وروسته يې وويل:  
- زه تا نه ملامتوم خو کابل مېشت قندهاريان په کلونو هلته نه ځي  
د ځمکې له لارې خو هيڅکله نه ځي.

انډريو ټينگار وکړ چې په الوتکه کې به نه ځي، سليمان هم زړه نا  
زړه ورسره خبره ومنله، د سهار لس بجې شاوخوا له کور څخه روان  
شول د کابل څلورمې کارتې له سيمې څخه د کمپنۍ په لور روان  
شول...

گرې وروسته د کابل کمپنۍ سيمې ته ورسيدل قندهار ته دې تگ  
لپاره يې ټکټونه وپيرل خو اړ وو تر مابنهامه په تمه شي ځکه د  
قندهار لپاره د سفر ټاکل شوی وخت د مابنهام ۶:۰۰ بجې ؤ.

د سړک پر سړيو څنگ ته ناست وو، سليمان وويل:  
- حالاتو ته په کتو نشم کولای تا داسې دې سړک پر سر تر مابنهامه  
ځان سره کينوم، ته خو غواړې د افغانستان د هر ځای ښکلا انځور  
کړې راځه تر هغو چې مابنهام کيږي د کابل پغمان ولسوالۍ ته ولاړ  
شو.

اندریو مُسک شو ویې ویل:

- ته که ژباړن نه یې خو د سفر لپاره غوره لارښود یې په دې ښه پوهیږي چې څنگه یو بهرني گرځندوی ته لاره وښيي.

سليمان مُسک شو څه یې ونه ویل، لنډه شیبه وروسته روان شول په افغاني ریکشا (زرنج) کې کښیناستل د لارې په لړ کې اندریو خپله کیمره راوباسله او ځینې ځایونه یې انځور کړل د ریکشې په خټ کې ولاړ و چې ریکشا چلوونکي غږ کړ:

- اې دا څه لیونی یې سم کینه وبه غورځیرې بیا به د روغ سړي تاوان رانه غواړي

سليمان وځندل:

- هههه

او اندریو ته یې د کښیناستو لپاره وویل...

پغمان د کابل کمپنۍ سیمې ته نږدې پروت دی نو ځکه خو شیبې وروسته خپل منزل ته ورسیدل...

د پغمان په بازار کې ولاړ وو د اندریو نظر د پغمان په “طاق ظفر” شو ویې ویل:

- دا مې په ډيرو انځورو کې ليدلى غواړم خو انځورونه يې وباسم

سليمان په فخر سره وويل:

- کابل خلک په همدې طاق ظفر باندې پيژني دا دې بريا يوه نښه ده، له دوهمې نړيولې جگړې وروسته په ۱۹۱۹ز کال کې جوړ شوى ده.

ورځ په انځور اخيستلو مابښام ته رسيدونکې وه، له پغمان څخه بيرته کمپنۍ ته روان شول او قندهار ته په تلوونکي موټر کې کښيनाستل په موټر کې د دوى څنگ ته ناست يو کس پوه شو چې دا کس بهرنى دى، سليمان ته يې ورو وويل:

- وروره! غم نداري بُر بخر، قندهار ته روان يې نو دې لارې له حالت به هم خبر وي

سليمان رد رد وور وکتل ويې ويل:

- ولې په لاره څه شوي؟

- د کمپنۍ له پل وړ هاخوا د مابښام وروسته د دولت واکمني ختمه ده، له ارغندۍ تر قندهار پورې د طالبانو واکمني ده، پر لاره تالاشيانې کيږي، چيک پواينټونه دي...

سليمان څه ونه ويل خواشيني شو، شيبه وروسته انډريو وپوښتل:

- دې کس څه ويل؟

سليمان غوښتل انډريو ونه ويرېږي ويې ويل:  
- هسې څه خاص نه وو.

د سليمان زړه درزیدو څه يې نه ويل، گړۍ تيره شوه، څنگ ته  
ناست کس بيا وويل:  
- دې سيمې ته سالار وايي، دا ددې لارې د نښتو او جگړو تر ټولو  
لويه دايره ده، له ۲۰۰۱ کال تراوسه دلته چا د آرام ساه نده اخيستې  
که شپه وي او که ورځ دلته حتماً چيک پواينټ...

لا خبره نه وه خلاصه چې د موټر د برېک ټيس شو، موټر  
چلونکي وويل:  
- تالاشي ده، ټول له موټر ښکته سئ!

دوی د موټر په پای کې ناست وو، ترڅو نور ښکته کيدل سليمان  
انډريو ته وويل:  
- گوره چې دباندې خبرې ونه کړې زه وایم چې گونگی يې

انډريو له داسې حالاتو ناخبره ؤ، کله يې تاوتریخوالی له فلمونو  
غیر نږدې نه ؤ لیدلی.

شيبه وروسته ور ښکته شول، خلک يې قطار درولي وو، شيبه وروسته مخابره وشوه يو کس له مخابرې سره يوې گونډې ته ولاړ، لنډه شيبه وروسته بيرته را وگرځيد سليمان او اندريو يې وگرځول او نور بيرته موټر ته پورته شول، خو شيبې موټر چلوونکي په تمه ؤ او لاړ...

له موټر تگ شيبه وروسته يو په قد لوړ کس راغی له اندريو يې وپوښتل:

- ته هماغه ويديو واله يې ؟

اندريو خو غلی ؤ، سليمان په بېره وويل:

- قاري صيب دا گونگي دی خبرې نشي کولای

کس رد رد ور وکتل ويې ويل:

- زما پر تندي «خر» ليکلي؟

سليمان هيڅ ونشو کړای اړ ؤ غلی پاتې شي، پر چيک پواينټ ۴ کسان ولاړ ؤ دوه کسانو اندريو او سليمان له ځان سره بوتل، تياره او چوپتيا خوره وه، سليمان وويل:

- قاري صيب! نور نشم تللی زه تکليف لرم

له مقابل لوري په غوصه ځواب راغی:

- څنگه تکلیف؟ ته مرتد شوی یې تر دې لا غټ تکلیف سته!؟

له لوبې لارې ډیر لیرې راغلي وو دې دوه غرونو تر منځ د وحشت  
څخه په ډکه سیمه کې و، د غرونو په منځ کې نرۍ سپینه لاره  
ښکاریده، سلیمان پوه شو چې دلته خلک ډیر تگ راتگ کوي،  
شاوخوا یې وکتل په یوه څنډه کې د یونیسیف لخوا جوړ شوي  
تشناونه تر سترگو شول د واره یې وویل:  
- غواړم تشناب ته لار شم زما خپته درد کوي

له ډیر ټینگار وروسته یې وویل:

- څه ورشه خو ژر رauxه!

- خو قاري صیب! زما بیک که راکړئ

- ولې تشناب کوې که په سفر ځي؟

- نه خو ځینې اړین څیزونه پکې دي

یوه کس بیک ور واچولو ویې ویل:

- واخله زموږ هم نه خوښیږي د کوپارو بوج یوسو

سليمان تشناب ته دننه شو، ددې بند د خلاصیدو لپاره یې سوچونه کول خپل بیک یې خلاص کړ یو لایتر او د بادې سپرې په لاس ورغلل ورو یې له ځانه سره وویل:

- آه دا مې په یوه مقاله کې هم لوستي وو چې بادې سپره پخپل جوړښت کې گاز او داسې کیمیاوي مواد لري چې که اور ته یې وپاشي نو لس چنده د اور سرعت زیاتوي

شبه وروسته یې خپل بیک شاته واچولو لایتر او د بادې سپرې بوتل یې شاته پټ ونيول او د باندې ووتلو...

د باندې وتلو سره سم یې اندړیو ته په سترگو اشاره وکړه چې شاته یې ودړیږي، لایتر یې بل کړ یوه کس وویل:

- څه کوي ای د کاپر زو؟

څه ویلو ته نه وو پاتې لایتر ته یې سپرې وپاشله یو دم چغې شوې:

- اخ سترگې مې ... سترگې مې سوځي

سليمان چغه کړه:

- اندړیو را تښته!

د زړه درزار د شپې چوپتیا او د پنبو د قدمونو غږ د غره په دې تنگه  
دره کې سره را غونډ وو...

له غره څخه را ښکته تر لیرې کوم کلی نه تر سترگو کیدو، د اندېږو  
نظر یوې کوچنۍ غونډۍ ته شو وې وېل:  
- سلیمان! هغه دی وینې یو کور ښکاري

د سوچ کولو وخت نه ؤ بې باکه د کور په لور ور روان شول، خو  
شیبې وروسته ورسیدل سلیمان زړه نازړه د کور دروازه ټک ټک  
کړه، په لومړۍ ځل دروازه خلاصه نه شوه بیا یې دروازه ټک ټک  
کړه، شیبه وروسته د پنبو د قدمونو شرنگهار تر غوږ شو سلیمان له  
ځانه سره وویل:

- په دې شپه کې چا پایزیبونه اچولي؟

دروازه خلاصه شوه، په ونه دنگه پیغله ولاړه وه د لاتین سرې رڼا یې  
په سترگو کې څرک وهلو، لنډه شیبه وروسته انجلۍ غږ کړ:  
- ادې! ته راشه

شیبه وروسته یو بودۍ راغله وې وېل:  
- فاطمې لورکۍ ته څه دننه

انجلی غلی روانه شوه، بودی سلیمان ته خیر شوه، لنډه شیبه وروسته  
یې وویل:

- خوک یې زویه!؟

سلیمان سترې و اسویلي یې ویستل په بیرې یې وویل:

- هغه ترورې... موږ

لا یې خبره نه وه خلاصه چې ډزې وشوې سلیمان ځای پر ځای  
پریوت اندریو خنگ ته ولاړ و، یوه شیبه ډزو اواز ورک شو  
اندریو چغه کړه:

- راحی دننه!

په بیرې دننه ولاړل، دروازه یې وتړله اندریو مخکې ولاړ سلیمان غږ  
کړ:

- ترورې دې خوا راحه

بودی ځای پر ځای ولاړه وه، چوپتیا خوره شوه سلیمان خپل د  
موبایل خراغ بل کړ بودی ته نږدې ورغی، بودی په خپله گیده لاس  
نیولی و سړې وینې ترې روانې وې، سلیمان چغه کړه:  
- ترورې!

اندریو را منډه کړه په انگرې کې شور جوړ شو فاطمه د باندې را  
ووتله، بودی پر ځمکه را ولویده فاطمې چغه کړه:  
- ادې!

سليمان ورغی بودی یې را پورته کړه په ژړغوني غږ یې وویل:  
- ترورې په تا به هيڅ نه کيږي، روغتون ته دې بیاو

بودی له ډیر کوشنې وروسته وویل:  
- نه زویه... لور مې تاته امانت ده، هغه بې له ما هيڅوک نه  
لري... او..

د بودی سترگې پټې شوې فاطمه په ژړا شوه، له سترگو یې مړې  
اوسنکې روانې وې، په ژړغوني غږ یې وویل:  
- زموږ سره مو څه دښمني وه

سليمان دې څه ویلو په حال کې نه و، فاطمې د خپلې مور په غیر  
کې سر ایښی و ژړل یې، یو دم چوپټیا خوره شوه سليمان ور منډه  
کړه، اندريو ته یې غږ کړ:  
- بې هوښه شوه

ژر لار د انگر منځ له څاه يې اوبه را وباسلې د فاطمې په مخ يې  
وشيندلې، شيبه وروسته يې سترگې خلاصې کړې، بيا په ژړا سر  
شوه...

انډريو غلی ناست ؤ، نه پوهيدو چې دا سفر به داسې پايلې ولري،  
سليمان يوه کونج ته ناست ؤ سهار کيدونکې ؤ فاطمې ته يې وويل:  
- کلي څومره ليرې دي؟ او دلته کوم ملا شته د جنازې لپاره؟

فاطمې بانه له يو بل سره ور وستل په سلگو سلگو يې وويل:  
- موږ هيڅوک نلرو موږ مې د کور نارينه او ښځه دواړه وه، پلار  
مې مخکې وفات شوی، ځکه چې موږ مې په مينه واده کړی ؤ ټولو  
خپلوانو ورسره اړيکې پرې کړې موږ له کلي څخه ډير ليرې پراته يو

سليمان خواشینی شو بيا يې وويل:  
- څه بايد وکړو؟  
- نور څه کوی زما مورکې مو واخيسته اوس د خدای لپاره څه له  
خپل فيرنګي ملګري سره دواړه ورک سئ.

سليمان انډريو ته وويل:  
- ته همدلته اوسه، زه بيرته ژر راځم

نابلده ۋ، تر کلي او بازار لاره اوږده وه د غرمې ۰۰:۱ بجه کيدونکې  
وه چې بيرته را ستون شو، شاته يې يو مُلا را روان ۋ، د فاطمې د مور  
جنازه ترسره شوه د کور په انگر کې يې خاورو ته وسپارله، فاطمه د  
قبر سرته ناسته وه ژړل يې، سليمان راغی ويې ويل:

- رايخه خونې ته

- خه دي ماهم وژني؟

- ملا صيب بيا ځي

فاطمې ږږ وړ وکتل ويې ويل:

- نوزه خه وکړم؟

د سليمان رنگ ژير اوښتی ۋ په خواشينې لهجه يې وويل:

- زه ستاسو گنهکار یم، دا به زما پښتونولي ونه مني چې تا دلته

يوازې پرېږدم رايخه ماسره نکاح وټړه گني دا دې وجدان عذاب به

ما ووژني

فاطمې هيڅ ونه ويل، ملاصيب را ووت د فاطمې خواته ورغی،

فاطمه څو گامه شاته ولاړه، ملا صيب وويل:

- لورې! اوریدلي به دې وي چې هر ساه اخیستونکي به دې مرگ  
ذایقه وڅکي، په خدای که دوی دا کار له قصده کړی وي شاید همدا  
به د خدای غوښتنه وه، سلیمان چې نن تاته حاضر دی چې خپله دې  
کړي دا ومنه، ته یوه پیغله یې په داسې محیط کې یوازې ژوند کول  
گران دي.

فاطمه په سوچونو کې غرقه شوه، بله لاره یې هم نه لرله اړه وه هو  
ووايي، خو شیبې وروسته یې وویل:  
- ملا صیب! تاسو تر ما مشر یاست خپله به هم د یوې لور پلار وي  
څه چې درته سم ښکاري زه یې منم.

ملا صیب وویل:

- د خیر پکار کې به تادي کوو، مور ته دې الله جنتونه نصیب  
کړي، نن وي که سبا موږ هم تلونکي یو...

گری وروسته نکاح وتړل شوه، ملا صیب بیرته ستیدو سلیمان ورته  
توله کیسه وکړه، ملا صیب د تگ په وخت کې وویل:  
- د انسانیت له مخې درسره مرسته کوم تاسو تم شی زه خپل موټر  
راولم یوه لاره به وگورو

ملا صیب ولاړ...

اندریو میلر له ځان څخه ویډیو کوله او غوښتل یې دا داستان  
نړیوال شي او خپور یې کړي، فاطمې سر په زنگون ایښی ؤ او وړې  
وړې سلگۍ یې وهلې...

وخت تیریدو ماښام کیدونکی ؤ د موټر د هارن غږ شو، سلیمان په  
بیړه ور ووت، ملا صیب راغی، موټر یې بند کړ یوه لاسي کڅوړه  
ورسره وه سلیمان ته یې وویل:  
- تیاره کیدونکې ده، دا درې واړه واغوندئ او راځئ

سلیمان کڅوړه ترې واخیسته، په بیړه کورته دننه شو، کڅوړه یې  
خلاصه کړه، درې زنانه حجابونه وو انډریو په حیرت سره ور وکتل  
خو اړ وو همدا واغوندي، سلیمان وویل:  
- چاره نشته نو!

درې واړو حجابونه واغوستل روان شول...

فاطمه خپل د خاپړو له کور څخه زړه نازړه د خپل راتلونکي ژوند  
په لور روانه وه وړې وړې سلگۍ یې وهلې او موټر ته پورته شوه...

ملا صیب وویل:

- شپه ده په لویه لاره کابل ته تگ له خطر خالي نه دی، باید د کلیو له منځ د وردگو چک ولسوالۍ ته لاره وباسو له هغه وروسته بیا څه ستونزه نشته

لارې خرابې وې د شپې ۹ بجې کیدونکې وې د چک ولسوالۍ تر غرنیو سیمو را ورسیدل...

- د شپې ۱۲ بجې - چک وردگ، زمان خیل

ټول غلي ناست وو، ملا صیب وویل:

- نور په آرامه زړه ویده شئ په یوه نیم ساعت کې کابل ته رسیږو، خو حجابونه مه ایسته کوی ترڅو ما ندي ویلي، فاطمې سر کینښود سترگې یې پټیدې چې یو درز شو، موټر څنگ ته ودرید، ملا صیب بنکته شو، شاوخوا یې وکتل بیرته راغی د موټر له کړکۍ یې سر دننه کړ ویې ویل:

- ټایر پنچر شوی ده، او سټیپني هم نشته!

ملا صیب بیرته موټر کې کیناست ویې ویل:

- ویده شئ! بله لاره نشته باید په تمه شو ترڅو شپه سبا شي دلته د پنجر جوړولو لپاره څوک د ورځې لانه پیدا کيږي.

ټول ویده وو خو فاطمې ژړل، سلیمان پرې را وینښ شو زړه نازړه

یې وویل:

- وږې شوې یې؟

فاطمې هیڅ ونه ویل، شیبه وروسته سلیمان بې له دې چې شور جوړ

کړي له موټر ښکته شو فاطمې ورو وویل:

- چیرته ځې؟

- ژر راکم

د سړک شاوخوا په باغونو او ونو پوښل شوې وه، سلیمان یوه باغ ته

ولار د موبایل څراغ یې بل کړ شاوخوا د منو ونې تر سترگو کیدې

خو منې را وښکولې غلی بیرته د موټر خوا ته روان شو، د فاطمې

سترگې په پټیدو وې چې د موټر د دروازې اواز را وینښه کړه وې

ویل:

- څه دې کول، چیرته تللی وې؟

سلیمان خو منې ورکړې وې ویل:

- دلته همدا پیدا شوې د پرون شپې راهیسې دې څه نه دي خوړلي

وخوړه

- نه زړه ته مې نه کیږي

سلیمان له شیبې چوپتیا وروسته وویل:

- که دې مور درکړې وای بیا دې هم داسې ویل "چې زړه ته مې نه کیږي؟" ته دې مور ماته امانت پرینې یې هیله کوم زما لپاره نه د مور لپاره دې دا ومنه چې اوس ستا بې له ما څوک نشته.

فاطمې په ژړغوني غږ وویل:

- ته خو به هم ما نه پریردې؟  
- ته زما میرمنه یې، زه چې د خپل بهرني ملګري لپاره خپل ځان د مرګ خولې ته ورکوم ته یې سوچ کولای شې ستا لپاره به زه څه کولای شم؟

فاطمه غلې شوه، دوې منې یې واخیستې، یوه یې سلیمان ته ورکړه وې وویل:

- ښه خو دا یوه ته وخوره

سلیمان مُسک شو، منډه یې وخوړله...

خوب، ګیډه، او وخت چاته صبر نه کوي، ورځې بیا پر ځمکه د رڼا څادر خور کړې و، کابل ته د تلونکو موټرو اواز فاطمه له خوب را ویښه کړه شاوخوا یې وکتل سلیمان باندې یې غږ وکړ:

- اې وینښ شه، سهار شوی دی.

سلیمان وینس شو سترگې یې ومړلې شاوخوا یې وکتل انډریو ویده ؤ  
خو ملاصیب نشته ؤ، سلیمان په بیرې له موټر ښکته شو شاوخوا  
ځایونه یې وکتل خو ملاصیب پیدا نشو، نیم ساعت تیر شو له لیرې  
یو کورولا ډوله موټر ته سترگو کیدو ورو ورو را نږدې شو او  
څنگ ته ودرید، ملاصیب له موټر ښکته شو ټایر یې په لاس کې ؤ  
سلیمان ته یې وویل:

- څنگه دې رنګ ژېړ اوښتی؟

- هیڅ ملاصیب په انډیښنه دې وو چې چیرته تللی یې

- ههه! سهار وخته د ولسوالۍ بازار ته ولاړم پنجر مې جوړ کړ

- آه ملاصیب! زموږ سره په عذاب شوې

ملاصیب څه ونه ویل چېک یې را واخیست موټر یې پورته کړ ویې  
ویل:

- کله له یوه اړمن سره مرسته وکړه، هغه د آرام ساه کې ۱۰۰٪ حلال

آکسیجن شتون لري

شبه غلی شو، بیا یې وویل:

- ترټولو لوی مذهب انسانیت دی، زه ښه پوهیږم له تاسره یو کافر

هم دی خو زه بیا هم مرسته در سره کوم، ځکه دې هغې گناه نده په

همداسې یوه ټولنه کې پیدا شوی دی.

دې ټایر دوه نټونه یې وټرل بیا یې وویل:

- هغه څه وایي؟ هو!“ که تاسو غریب زیردلي یاست دا ستاسو غلطی نه ده، که غریب مړه شوی ستاسو غلطی ده ”خودا دا جمله مې لکه چې غلطه وویل خو مطلب مې دا دی چې موږ مسلمانان یو ځکه په مسلمانان ټولنه او کورنۍ کې زیردلي یو خو دی هم په داسې یوه بل مذهبي ټولنه کې زیردلي له ماشومتوبه همغه څه ویني چې کورنۍ یې ور زده کړي دي، کیدای شي د اسلام په لیدلو خپله پوه شي او مسلمان شي.

سلیمان مُسک شو ویي ویل:

- هو ملاصیب! ډیرې خوږې خبرې کوي

- حقیقت تل خوږ وي

ټایر وټرل شو اندړیو هم له خوبه پاڅیدلی ؤ، موټر حرکت وکړ...

گړۍ وروسته ملاصیب وویل:

- دا د ټوپ دښته ده، نور کابل دومره لیرې نه دی، خپل حجابونه ایسته کړئ

شبه وروسته مُسک شو بیا یې وویل:

- صرف تاسو دواړه یې ایسته کړئ، د ښځې زیور خو حياء او  
حجاب دی

سليمان اندريو ته وويل چې حجاب ایسته کړي، شيبه وروسته  
ملاصیب وويل:

- په دې بهرني به دې نه ایسته کولو، کابلانو ته به مو ځان ښودلو  
چې ملاصیب خو ښه دنگه ښځه کینولې مخ سپټ کې، هههه! توکې  
کوم

سليمان او فاطمه په خدا شول...

وخت په تیریدو ؤ، گړۍ وروسته کابل ته را ورسیدل، ملاصیب  
وويل:

- ځی نو لڅیره کابل را ورسیدو ما خپله ژمنه پوره کړه

سليمان له ملاصیب ډیره مننه وکړه، او دې پاتې کیدو ټینگار یې وکړ  
خو ملاصیب بیرته روان شو...

کور ته راغلل، اندريو مېلمستون ته ولاړ او سليمان له فاطمې سره  
کورته لاړ مور یې کالي وینځل یو دم له پاڅیده ویې ويل:

- وی زویه! شکر چې راغلي موبایلونه دې هم کار نه کولو، له  
انديښنې مې یوه شپه خوب نه دی کړی... او دا انجلۍ څوک ده؟

سليمان بې باکۍ وويل:

- اینګور دې ده.

مور يې تندې تريو کړ، سليمان وويل:

- ولې غوصه شوې؟

بیرته مُسکۍ شوه وپې ويل:

- په یوه ښۀ زوی کورنۍ هیڅکله نه غوصه کیږي

مور يې نږدې ورغله وپې ويل:

- نوم دې څه دی؟

- فاطمه

- زه لور نه لرم، نور مې ته لور يې چې د ځوانېې فکر راته ونه

کېږي

- ښه خاله..

- خاله نه! مور راته وایه

فاطمه مُسکۍ شوه، خو زړه يې لا تش نه ؤ، په نه زړه يې وخنډل...

مازديگر و، سليمان د اندريو لپاره د تللو ټکټ وکړ  
 اندريو لار... سليمان خپله پښتو او افغانيت وپاللو اندريو يې د سر  
 په بيه بيرته تر خپل منزل را ورسولو، ۱۴ ورځې تيرې شوې تازه تازه  
 د فاطمې پر شونډو حقيقي مُسکا گل کړی و، خو د اندريو  
 ويديوگانې او د يوه افغان د غيرت کيسې او ملگرتيا په ټولنيزو  
 رسنيو کې لاس په لاس کيدې، څوک پوهيدل چې داسې ناندري به  
 جوړيږي، د سليمان لپاره د باندې وتل هم سخت شوي وو د خلکو  
 خولې چيرې څوک پتولای شئ

- د اگست ۱۸ نيټه

د کابل له سقوط درې ورځې تيرې شوې وې، سليمان د مهاجرت  
 لپاره په کافي اندازه مدارک درلودل او چاره نه وه بې له دې چې وطن  
 پرېږدي د اگست په ۱۸ مازديگر له فاطمې سره هوايي ډگر ته ولاړ  
 خو دننه کيدل ستونزمن ښکاريدل فاطمې وويل:  
 - زه ويرېږم راځه بيرته کورته لار شو کله چې دا گڼه گوڼه ختمه  
 شوه بيا به لار شو

سليمان ورسره ونه منله فاطمه يې له لاس ونيوله او په گڼه گوڼه کې  
هوايي ډگر ته دننه شول، گړۍ نه وه تيره چې يوه لويه الوتکه راغله  
د خلکو په منځ کې شورماشور او گڼه گوڼه جوړه شوه، له دوی  
وغوښتل شول چې ميرمنې يو قطار او نارينه د بل قطار کې راشي،  
فاطمه زړه نا زړه بل قطار ته ولاړه، خو شيبې وروسته ټول الوتکه  
کې کښيناستل الوتنه ترسره کيده چې يوه عسکر وويل:  
- دا الوتکه دې دومره کسانو ورلو توان نه لري هيله کوم يو خو  
کسان ښکته شئ

هيڅوک نه وو حاضر چې له دومره سختۍ وروسته دې بيرته شاتگ  
وکړي بهرني عسکر اړ شول په زوره کسان ښکته کړي...

د ښکته شويو کسانو په منځ کې يو سليمان ؤ چې بې زړه فاطمه په  
الوتکه کې ترې ولاړه او لارې يې جلا شوې...

د سليمان دې زړه زور ختم شوی ؤ، يوې ځنډې ته ناهيلي کښيناست  
د هوايي ډگر په منځ کې شپه پرې سبا شوه د يوه ماشوم په چغو له  
خوبه را پاڅيدو رنگ رنگ غږونه تر غوږ کيدل:

- مادرم کجاست؟

- مور مې چيرې ده؟

- زوی مې چيرې ده؟

- بچه ی مره ندیدین؟

سلیمان له ژور خفگان سره مخ ؤ، د خه اوریدلو او ویلو توان یې نه درلود، د ورځې ۱۰:۰۰ بجې وې یوه بله الوتکه راغله خو د سترگو په رپ کې ډکه شوه، الوتکې حرکت کولو چې یوې میرمنې غبر کې:  
- فاطمه دخترم!

سلیمان له ځانه سره وویل:

- فاطمه!

بې باکه یې د الوتکې په لور منډه کړه، له کوبښن وروسته د الوتکې په وزر پورې ونښت، الوتکه هوا ته پورته شوه د سلیمان عصبي روغتیا ښه نه وه ساه یې ماته ماته کیده د لاندې یې وکتل، په سترگو یې تیاره شوه، او را ولویدو...

پای!

**Get more e-books from [www.ketabton.com](http://www.ketabton.com)**  
**Ketabton.com: The Digital Library**